

Informace o Chartere 77

únor 1982

Obsah:

Prohlášení Charty 77 /Den solidarity s Polkem/	1
Dokument Charty 77 č. 10/82 /Další signatáři OB 77/	1
Dopis Federálnímu shromáždění ČSSR	1
Dopis vládě ČSSR /Mávrh části dokumentu Madridské schůzky/ .	2
Dopis svezdám spisovatelů /Úmluvání autoří/	3
Výboru Jana Palacha /Udělení ceny V. Havlovi/	4
Sdělení č.289 /Další soud s Karlem Soukupem/	5
Sdělení č.290 /Kst. kněz J. Labuda a E. Kessagová zproštění viny/	5
Sdělení č.291 /Absurní odsouzení kněze Štefana Jevořského.	6
Sdělení č.292 /Další soud s P. Františkem Líznou/	6
Sdělení č.293 /Rozsáhlá policejní akce proti mladým lidem/ .	7
Sdělení č.294 /Odvolací řízení s P. "arcislavem Dukou"/ . . .	7
Sdělení č.295 /Brutální uvěznění Držkovny Šinoglové/ . . .	8
Zvolení Evy Kantúrkové členkou PRV klubu	8
Dopis Norbertu Greinacherovi	9
Otevřený dopis Svazu českých spisovatelů	9
Dopis Antonína Dobnera prezidentu republiky	10
Text "Berlínské výzvy" z 25.1.1982	11

Vydává nezávislá redakční skupina Charty 77

Adresat: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2

Anna Šabatová, Anglická 8, Praha 2

Prohlášení Charty 77

Československé společenství Charta 77 se připojuje ke dni solidarity, kterou pokroková světová veřejnost projeví lidu Polska 30.1.1982. Soudíme, že násilné potlačování nemůže vést k opravdovému řešení. Je třeba, aby se na řešení poslké krigové situace podílely všechny skutečně reprezentativní složky polské společnosti, mezi něž bezesporu patří dělnická Solidarita a katolická církev.

Ladislav Lis
mluvčí Charty 77

Anne Marvanová
mluvčí Charty 77

Radim Palouš
mluvčí Charty 77

Dokument Charty 77 č. 10/82

K dnešnímu dně se k prohlášení Charty 77 ze dne 1.1.1977 připojilo dalších 36 občanů, kteří souběží se zveřejněním svých jmen.

1. Biffor Robert, závozník
2. Burianková Šárka, dělnice
3. Cierti Pavol, státní zaměstnanec
4. Crič Roman, dělník
5. Havlová Olga, v domácnosti
6. Hejnyš Olga, dělník
7. Horáček František, dělník
8. Horký František
9. Horká Alexandra
10. Horváth František
11. Horváthová Vladimíra
12. Jirásek Miroslav, chlad.mech.
13. Kačpar Antonín, důchodce
14. Konvalinková Jana, zdravotnice
15. Koptík Miroslav, kulisák
16. Kovář Petr, instalatér
17. Krejčík Miroslav, dělník
18. Krajková Zdena, dělnice

19. Král Vladimír, automechanik
20. Kůs Václav, dělník
21. Labšký Viktor, dělník
22. Nucka Jaroslav
23. Novotný Milan, pom.dělník
24. Pařízek Jan, dělník
25. Pařízková Jarmila, dělnice
26. Pařízková Eva, dělnice
27. Pata Antonín, kaseník
28. Pruner Milan, dělník
29. Přezechtálová Zdena
30. Růžler Ivo, bez zaměstnání
31. Straka Vladimír, Fidič
32. Světka Petr, dělník
33. Treník Jan
34. Tronbík Jiří, bývalý student
35. Veverka Ota
36. Zmek Vlastimil

V Praze dne 5.2.1982

Radim Palouš
mluvčí Charty 77

Anne Marvanová
mluvčí Charty 77

Ladislav Lis
mluvčí Charty 77

Dopis Federálnímu shromáždění ČSSR

Federální shromáždění ČSSR

Prague

V těchto dnech uplynul jeden rok ode dne, kdy jsme se na Vás obrátili se žádostí o přesetření ústavnosti rozsudku Městského soudu v Praze č.j. I P 23/79 z 23.10.1979 a Nejvyššího soudu ČSR č.j. fo-I-4/79 z 20.12.1979, kterými byla podle našeho názoru vážně porušena socialistická zákonnost a podkozeny zájmy republiky v zahraničí. Uvedenými rozsudky byli z trestného činu podvracení republiky uznáni vinovní Otta Bednářová, Václav Benda, Jiří Dienstbier, Václav Havel, Dana Němcová a Petr Uhl a osouzeni k vysokým trestům odnětí svobody. V rozsudech byla jako trestní ozáděna činnost, kterou jsme nazvali spoluebčané vyvíjeli v soulادu s čl. 17 Ústavy ČSSR a s ustanovením Federálního shromáždění s 5.4.1977, které ukládají občenům povinnost dbát o plné uplatnění socialistické zákonnosti a rozhodně vyvozování zájmu s jejího porušování a soustavné prohlubevání prav občanů je vyhlížděno za trvalý úkol.

Pro Vaši informaci podotýkáme, že v průběhu celého trestního řízení nebyly respektovány základní právní a hmotněprávní předpisy trestního práva, když např. iž v zálepce po satční jménovaných publikovaly v červnu 1979 bezomobně sdělovací prostředky v rozporu s ústavní zásadou prezumpce nevinu "zprávu o jejich podvratné činnosti", soudy obou stupňů prakticky vyloučily z účasti na jednání veřejnost /včetně skreditovaných zahraničních dobrovolníků a místopředsedy Mezinárodního sdružení demokratických právníků a člena Světové rady míru Johna Platta-Millse/ a činnost obžalovaných označili paučálně za podvratnou. Vzhledem k tomu, že žádné ani minořádné prostředky nejednouly nápravu s čtyří z odsouzených jsou stále ve výkonu trestu odnětí svobody, obrátili jsme se 9. ledna 1982 na Federální shromáždění.

ČSSR je žádostí o přezkoumání celého případu, když dosud nebyl sňíze řátní soud ČSSR, kterému by posuzování nejednotného výkladu právního řádu a zejména pak jeho vnitřních rozporů, jinak náleželo. V tomto případě totiž, stejně jako chází i v řadě případů dalších dochází k aplikaci norm trestního práva v rozporu s mezinárodními pakty o občanských právech, které se po ratifikaci našimi nejvyššími státními orgány staly integrální součástí čs. právního řádu. Za všechny takové případy jmenujeme další odsouzené: Josefa Adámka, Rudolfa Battěka, Jiřího Gruntoráda, Jana Litomiského, Františka Líznu, jakéž i dlouhodobě vazebně vyšetřované Karla Kynce, Evu Kantůrkovou, Jana Mlynáříka, Jiřínu Šiklovou, Jana Rumlo, Jiřího Rumlo, Milenu Simečku a další. Ani po roce od naší žádosti jsme se nedočkali žádné nápravy, ba ani potvrzení, ze kterého by vyplývalo, že naše žádost byla přijata a kompetentními orgány projednána. Domníváme se, že takový stav je dalším prohlubováním nežádoucí situace, zpochybňující existenci základních právních jistot občanů a požívající mezinárodní zájmy našeho státu.

Doufáme proto, že tentokrát bude věnována naší žádosti a tím i celé nestíněné problematice ze strany Federálního shromáždění a jeho orgánů náležitá pozornost a dojde k objektivnímu přešetření, které povede ke zrušení těchto, eventuálně i dalších nezákonitých rozsudků.

V Praze 10.2.1982

Dr. Radim Palouš
Luvčí Charty 77

Anna Marvanová
mluvčí Charty 77

Ladislav Lis
mluvčí Charty 77

Na vědomí: Česká národní rada

Dopis vládě ČSSR

Vládě Československé socialistické republiky
Praha

Českoslovenští občané se obracejí na vládu ČSSR s návrhem, aby na schůzce účastnických států KBSU v Madridu předložila československá delegace následujících jedenáct bodů jako příspěvek občanů ČSSR, určený k začlenění do závěrečného dokumentu madridské schůzky.

Jane přesvědčení, že přijetí myšlenek, které návrh obsahuje, by napomohlo k jednoznačnějšímu výkladu těch částí Závěrečného aktu konference v Helsinkách, kde se bovorí o svobodě přesvědčení a vyznání a o činnosti církvi a náboženských společností.

Povídáme ze vhodné, aby takový návrh vzešel právě z Československa, země, která nepostrádá v dějištích výraznou tradici úcty k životnímu přesvědčení druhých, a která zároveň z vlastních dějin zná, jak neblahé je mocenské preferování jedné životní a názorové orientace a násilné potlačování jiných.

V duchu Všeobecné deklarsce lidských práv, Charty OSN, obou Mezinárodních paktů a Závěrečného aktu KBSU předkládáme návrh na uplatnění svobody přesvědčení v tuto znění:

1. Státy upraví své zákonodárství tak, aby byly v co nejkirší míře, uvnitř i přes hranice států, na soukromé i veřejné půdě, zajištěn svobodný projev životního přesvědčení, včetně osvojení a klásání náboženské víry.
2. Za tím účelem se občané mohou scházet, shromažďovat, volně sdružovat či organizovat jak uvnitř existujících církví, náboženských společností, s organizací, tak i mimo ně.
3. Církve, náboženské společnosti, organizace, sdružení i jednotliví občané mohou bez omezení komunikovat v jednotlivé zemi i přes hranice států a také přispívat k výměně myšlenek, prohlubování duchovního, náboženského a náboženského života i k růstu vzájemného poznání a spolupráce.
4. Téměř seskupením i jednotlivým občenům je zaručeno právo zveřejňovat stejnou jak k různým otázkám církevně náboženského, tak i veřejného a mezinárodního života prostřednictvím sdělovecích prostředků, publikací, knih, informativních materiálů a jiných způsobů.
5. Rodiče a jiní vybraní vychovatelé jsou na prvním místě oprávněni napomáhat dětem k tomu, aby si osvojily klubek životní přesvědčení a víru. Způsob.

- jiné církve a náboženské společnosti poskytuji náboženskou výchovu jak do-
spělým, tak mládeži, než být předmětem státního dozoru a stíhání.
6. Svobodný přístup ke vzdělání zahrnuje i vzdělání bohoslovecké, jež podlé-
há jen tém kriteriu, jež jsou stanovena příslušnou školou či církvi
a jež podléhají kontrole demokratické veřejnosti.
7. Státy respektují tradice, z nichž vychází zájpná sdružení, organizace
a společenství, včetně kongregací a řádů a umožňují jim styk s odpovídají-
cimi se skupinami v zahraničí, ať již z důvodu vzájemné komunikace /viz
pod 3/, či vzhledem k strukturální a organizační závislosti.
8. Státy respektují samosprávný princip těchto se skupení včetně užší významo-
ti na vyšší úrovni uvnitř státu či za jeho hranicemi. Pokud jde o organi-
zace, které jsou součástí společnosti toho kterého státu a mají veřejně
právní charakter /některé církve v určitých zemích/, je třeba dbát na to,
aby jejich činností nebyla dotčena práva jiných občanů či se skupení.
V zemích, kde zmíněná sdružení, zejména církve, resp. náboženské společ-
nosti, mají soukromoprávní povahu, necht je zákonodářství upraveno tak,
aby nebyla jejich práva skracována, jakékoli práva jejich členů a přísluš-
níků v povolání, veřejných úřadech a institucích.
9. Církve a náboženské společnosti mají stejná práva jako jiné /např. nend-
boženské/ organizace, ať už pro ně platí zvláštní zákonní normy či nikoliv.
10. Všechna zmíněná práva mohou být omezena jen za zcela minořádných okolnos-
tí /národní ohrožení, šílenství katastrofy apod./, a to zákonou formou,
taxativním výřetením a na předem vymezenou dobu.
11. Státy se sříkají náboženské nebo ateistické propagandy.

V Praze dne 3. března 1982

Dr. Radim Falouš
mluvčí Charity 77

Anna Kervenová
mluvčí Charity 77

Ladislav Lis
mluvčí Charity 77

Dopis svazům spisovatelů

Svazu českých spisovatelů
prezavnímu předsednictvu sjezdu
Praha

Svazu slovenských spisovatelů
Bratislava

Uplynulo pět let od posledního sjezdu obou našich národních svazů spis-
ovatelů. Jako obvykle začala tehdy spousta oficiálních statistických údajů,
rodostních, neproblémových a perspektivních. Jen dva hlasy zazněly diskre-
tenicky a pro oficiální atmosféru sjezdu neobvykle: diskusní příspěvek Hany
Ponické na sjezdu v Bratislavě a dokument Charity 77 č. 12/77. Obě texty upo-
zornovaly především na to, o čem se oficiálně někdy na republikovanou litera-
turu, na autory stojící mimo, kteří nejen nemají možnost publikovat
obvyklým způsobem, ale většinou nemají ani základní podmínky pro tvorbu,
často ani podmínky pro relativně slušnou existenci sociální.

Za uplynulých pět let se poněkdy změnily především v tom, že Hana Ponická
tentokrát svůj příspěvek sjezdu sotva předá, netočí aby ho přednesla, a že víc
autori než tehdy tráví svůj čas ve vězení. Doklo jistě i k některým jiným
poslancům, např. část díla některých autorů byla vydána - byť opožděně a v mi-
nivém náhlodu /Seifert, Mikulášek, Skácel/ či v pozměněné podobě /Krabal/.
Avšak pokud jde o počet autorů a děl nevydávaných, tak se jen svýšili.

Obracíme se na čestníky sjezdu Svazu českých spisovatelů s apelom na ko-
zální zodpovědnost, která z příslušnosti ke kulturní obci plyne, pro každého.
Je to povinnost poskytovat hlas každému kulturnímu činiteli, byť by se ne p-
rvní pohled zdál sebeodtěžitějším. Není možno zůstatávat delší dobu netečným o-
značně a tak zjevným přehnáním a disproporcem ve svém nejbližším profesionálním o-
kolu, aniž by to trvale poznaleno každého, kdo se této hry na hluchotu,
slepotu a námetu děsnil.

Předkládáme se všem více než dvaceti českým autorům, jejichž dílo je
v posledních letech částečně nebo - velkou většinou - úplně postiženo sneseným

ním zákresem publikování. Jde o autory nejrůznějších generací i rozličné názorové orientace, od básníků a beletristů po textare, kulturní a literární historiky, kritiky a filosofy umění a dějin. Jde o autory žijící zde i v zemích hranicí, o autory mladé i o ty, kteří v posledních letech zemřeli, avšak jejichž dílo leží nevydáno a zahráděno nálezením.

Filed June 3, 1962

Dr. Radim Palouš
mluvčí Charity 7

Anna Marvanová
mluvčí Charity 77

Kadičov Láďa
mladý Čertov ml

Seznam umědových autorů:

Ludvík Aškenazy, Milan Balabán, Zdeněk Barborka, Rudolf Battěk, Hans Bělo-
hředská, Václav Bělohradský, Jan Beneš, Marie Benetková, Václav Benda, Zbyněk
Benýšek, Ivan Binar, Ivan Blatný, Vladimír Blažek, Jitka Bodláková, Egon
Bondy, Jiří Brabec, Vratislav Brabenec, Eugen Brikcius, Antonín Brousek,
Aleš Brezina, Stanislav Budin, Vladimíra Čerepková, Václav Černý, Miroslav
Červenka, Lumír Čivruš, Jiří Daniček, Jiří Dienstbier, Ivan Diviš, Luboš
Dobrovský, Bohumil Doležal, Jaroslav Dresler, Miroslav Drozda, Irena Dubská,
Ivan Dubský, Ladislav Dvorský, Vratislav Effenberger, Karel Fichler, Roman
Erben, Ladislav Fikar, Ota Filip, Daniela Fischerová, Viktor Fischerl, Petr
Formánek, Bedřich Fučík, Jiřina Fuchsová, Jiří Gold, Eduard Goldstücker,
Bohumila Grögerová, Ladislav Grossman, Jíří Grůša, Igor Hájek, Jiri Hájek,
Aleš Haman, Miroslav Hanuš, Jiří Henzelka, Jiřina Hauková, Václav Havel, Zby-
šek Havlíček, Ladislav Hejdánek, Vilém Hejl, Jitka Henryková, Josef Heyduk,
Josef Hiršel, Jiří Hochman, Karel Hora, Dana Horáková, Bohumil Hrabal, Josef
Hrubý, Jaroslav Hutka, Ivana Hyblerová, Jindřich Chalupecký, Petr Chudobzilov,
Milan Jankovič, Pavel Jánšký, Pavel Javor, Josef Jedlička, Ivan Jelinek,
Ivan Jirous, Věra Jirousová, Emil Juliš, Petr Kabeš, Zdeněk Kalista, Eva
Kantúrková, Svatopluk Kerásek, Vladimír Kerfík, Dušan Karpatský, František
Kautman, Vojmir Klánský, Ivan Klíma, Alexandr Kliment, Helena Klínová, Milan
Knížák, Josef Koenigsmark, František Kohák, Pavel Kohout, J.M. Kolář, Jiří Kolář,
Božena Komárková, Petr Kopta, Miroslav Koryčan, Karel Kosík, Karel Kostroun,
Iva Kotrlá, Libor Kováč, Jiří Kovtun, Zdeněk Kožník, Petr Král, Antonín Krato-
chvíl, Karel Kraus, Eda Krišssová, Karel Kryl, Oldřich Kryštofek, M.R. Kříž-
ková, Jiří Kuběna, Ivan Kubíček, Milan Kučera, František Kulka, Ludvík Kundrata,
Milan Kundrata, Karel Kyncl, Pavel Landovský, Gabriel Laub, Jiří Lederer,
Josef Lederer, A.J. Liehm, Věra Linhartová, František Listopad, Bedřich
Loewenstein, Jan Lopatka, Zdeněk Lorenc, Arnošt Lustig, Sergej Machonin,
Milan Machovce, Inka Machulková, Emanuel Mandler, Jan Mareš, František N.
Mertl, Karel Michal, Oldřich Mikulášek, Stanislav Moč, Antonín Mokrejš,
Jiří Nápravník, Vladimír Márczánik, Zdeněk Neubauer, Jiří Němec, Ladislav
Novák, Bohumil Něcka, Anastáz Opasek, Jaroslav Opavský, Radim Palouš,
František Pánek, Jan Peťočka, František Pavliček, Karel Pecka, Jiří Pechar,
Tomáš Pěkný, Zdeněk Pinc, Vladimír Pistorius, Petr Pithart, Jiří Plášek,
Dalibor Plichta, Zdeněk Počep, Rie Preisner, Iva Procházková, Lenka Prochá-
ková, Miroslav Ptáček, Karel Ptáčník, Jaroslav Putík, Miloš Rejhort, Jero-
slava Reslerová, Sylvie Richterová, Zdeněk Rotrekl, Jiří Rumík, Pavel Řežníček,
Zdeněk Řežníček, Vilém Šacher, Zdena Salivarová, Jaroslav Seifert, Radostlav
Selucký, Karel Šidon, Jan Skácel, Karel Soukup, Andrej Stankovič, Věra Sti-
cová, Jiří Stránský, Daniel Strož, Michal Suchomel, Oleg Sus, Mina Svob-
borová, Karel Šebek, Karel Šiktanc, Milan Simečka, Jan Šimša, Vladimír Skutina,
Josef Škvorcek, Pavel Srut, Pavel Svenda, Nikolaj Terlecký, Zdeňka Tomisová,
Miloslav Topinka, Josef Topol, Jan Trefulka, Karel Trinkewitz, Vlastimil
Třešňák, Milan Uhde, Otto Ulč, Zdeněk Urbánek, Miloš Vacík, Ludvík Vaculík,
Marek Valschová, Edvard Valenta, Zdeněk Vašíček, Jaroslav Vejvoda, Jan
Vladislav, Stanislav Vodička, Jan Vodnanský, Josef Vohryzek, Vladimír Vokolek
Vladimír Vondra, Jaroslava Vondráčková, Josef Vondruška, František Vrba,
Jiří Weil, Ivan Wernisch, Pavel Zajíček, Miroslav Zikmund, Karel Zlín,
Josef Zumer, Josef Zvěřina.

Výboru Jana Palacha

Četní československí občané, především však signatáři Charty 77, se velmi radovali, když se dozvěděli, že letošní cenu udělil Výbor Jana Palacha spisovateli Václavu Haavelovi, vězněnému za svůj nechrošený postočení obraně lidských práv a spravedlivého, v plném slova smyslu pokojného

občanského života ve své vlasti. Výboru Jana Palacka patří za to velký dík.

Chápeme toto ocenění nejen jako výraz obdivu k Havlovi uměleckému dílu, nýbrž jako uznání morálních kvalit muže, který byl jedním z prvních tří luvčích Charty 77 v roce 1977 /spolu s prof. dr. Janem Patočkou a prof. dr. Jiřím Hájkem/, který byl jako takový perspektivován, který odolal lákavým nabídкам k emigraci a raději přijal nelehký úděl dlouholetého politického vězňů. Udělení ceny Václavu Havlovi jehožto uznání jeho činnosti v rámci občanské iniciativy Charty 77, jejíhož ducha stále drží i za nejtěžších podmínek, je vlastně též vyslovením uznání ostatním, kteří stávají ve vězeních či ve svém občanském životě beohroženě stojejí na straně lidské poctivosti, na straně neopportunistické, věcného a nonagresivního řešení o pokojný život a spravedlivý, lidsky důstojný mír nejen v naší domovině, nýbrž i v Evropě a na celém světě.

V Praze dne 4. března 1982

Dr. Radim Palouš
mluvčí Charty 77

Anna Marvanová
mluvčí Charty 77

Ladislav Lis
mluvčí Charty 77

Sdělení č.289 /Další soud s Karelom Soukupem/

Karel Soukup, signatář Charty 77, člen kolektivu jejich mluvčích, otec tří dětí, byl od května 1981 /po svém návratu z desetiměsíčního výkonu trestu/ systematicky pronásledován StB. Zásahy StB vyvrchelily v září 1981, kdy byl Karel Soukup řádu hodin surově bit a týrána /viz sdělení č.266/. Při této kriležitosti byl obviněn, protože ve svém bytě měl dva kusy časopisu a dvě gramofonové desky, které byly vydány v zahraničí. Prokurátor rozhodl, že tyto předměty nebyly procleny, což údejně zakládá skutkovou podstatu žádostného činu podle § 5 zákona o přečinech č. 150/1969 Sb. a tr. činu pobuřování podle § 100 tr.z. V průběhu podzimu byl Karel Soukup průběžně předvoláván k výslechům a soustavně zastrašován natolik, že si podal žádost o vystěhování z ČSSR. Žádost mu byla kladně vyřízena. Aby mohl zaplatit poplatky předepsané jemu a jeho manželce, byl nutně rozprodat veškerý rodinný majetek kromě části císařského. Po zaplacení dostal poštou předvolání k soudu a obžalobu, která ho viní z toho, že: "v letech 1974-76 po dohodě s hudebními skupinami Plastic People a DG 307, jejichž program byl závadného charakteru, zpíval a hrál před větším počtem lidí své písničky, v nichž vyjadřoval neuctu ke společnosti a pohrdání jejimi morálními zásadami užíváním vulgárních výrazů". Tím měl spáchat ve spolupachatelství trestný čin výtráncství - podle § 9/2 k § 202/1,2 tr.z. V této věci byl Karel Soukup v roce 1976 téměř 6 měsíců ve zadržení vyšetřován a poté bez soudu propuštěn. Z původních více než 15 obviněných bylo nastavení před soud pouze čtyři a všem ostatním, kromě Karla Soukupa, bylo osudupuť trestní stíhání zastaveno.

Rynější okresní prokurátor pro Prahu-západ JUDr Jan Kovářík v obžalobě uvádí: "I když o shoru uvedených skutků by mohlo přicházet v úvahu prohlížení tr. stíhání /§ 67 c tr.z./, není možno tohoto zákonného ustanovení použít právě proto, že v prohlížecí době se obviněný Karel Soukup dopustil tr. činu obdobného charakteru".

Signifikantní případ Karla Soukupa plně odhaluje základní záměry v postupu StB, která se snaží soustavným pronásledováním /výslechy, bití, ztráta zaměstnání, zadržování, domovní prohlídky, opakováne věznění/ vytypovaného signatáře Charty 77 psychicky zlomit, zničit jejich sebevědomí, zmanipulovat jej životní rozhodnutí a tím podstatně nerušit jejich soukromí a zapojení do jakékoli sféry běžného života.

Soud s Karem Soukupem se má konat 2. února 1982 u Okresního soudu pro Prahu-západ v Karmelitské ulici v 8.30 hodin.

26. ledna 1982

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných, Čsl. liga pro lidská práva, Čsl. Mez. federace pro lidská práva

Sdělení č.290 /Katolický kněz Josef Labuda a Emilia Kesegová zproštění viny/

Případem tr. stíhání katolického kněze J. Labudy a E. Kesegové pro trestný čin nařízení dozoru nad církevní /§ 178 tr.z./ jsem se zabývali v předchozích sděleních. Pro lepší přehlednost opakujeme stručné průběh:

Okresní soud v Rimecké Sobotě odsečel dne 30.10.1980 pro trestný čin nařízení dozoru nad církevní Josefa Labudu k 6 měsícům a Emilii Kesegovou

ke čtyřem měsícům nepodmíněného trestu odnětí svobody.

Údajného tr.činu se jmenování měli dopustit při rekreačním pobytu v katastru obce Kyjatice ve dnech 18.-21.8.1980, kde za přítomnosti sedmi dospělých vykonávali bohočlužské úkony bez náležitého dozoru.

Krejský soud v Banské Bystrici 27.1.1981 projedna odvolání obviněných. Zrušil rozsudek Okresního soudu a vše předal k projednání OKV Nitra jako přestupek podle § 6/1 zák. 60/1961 Sb.

Krejský prokurátor podal podnět ke stížnosti pro porušení zákona k Nejvyššímu soudu SSR.

Nejvyšší soud SSR podnět přijal a svým rozhodnutím rozhodl, že zákon byl porušen ve prospěch obviněných a vrátil vše Krejskému soudu v Banské Bystrici.

Krejský soud v Banské Bystrici dne 27.10.1981 ve složení: předseda senátu Lubomír Samuel, soudcové Vlasta Fulneková a Bohumil Novák vyslovil osvobožující rozsudek nad Josefem Labudou a Emílii Kesaegovou. Ve zdůvodnění rozsudku je uvedeno, že podrobňm zkoumáním důkazního řízení despol soud k názoru, že inkriminovaný pobyt v katastru obce Kyjatice měl ráz převážně turistický, rekreační a sportovní. Náboženská činnost spočávala v každodenich raných a večerních motlitbách a v motlitbě před jídlem. Pokud byly čteny texty z náboženské literatury, jednalo se o texty určené kat. věřícím. V jednání nebyly prokázány znaky žalovaného tr.činu. Pokud se jedná o přestupek, o d době jeho spáchání uplynul víc jak jeden rok a tudiž soud je nucen obviněné osvobodit. Na závěr se soud vyznává se stanoviskem Nejvyššího soudu SSR. Konstatuje, že tento soud vycházel ze stanovisek prokuratury, které však důkazy, jež má soud k dispozici, nepotvrdily. Tento příkledně výsledek postoj Krejského soudu v Banské Bystrici je buhuze v současné právní praxi ojedinělý. Dcoufáme, že jeho spravedlivé rozhodnutí bylo tim posledním, co bylo vykonáno ve věci J. Labudy a E. Kesagové.

19.2.1982

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl. liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sdělení č. 291 /Absurdní odseuzení katolického kněze P. Štefana Javoraského/

Dne 17. září 1981 okresní soud ve Spišské Nové Vsi odseučil katolického kněze Štefana Javoraského k dvěma rokům odnětí svobody nepodmíněné pro trestné činy porušení domovní svobody /§ 238, § 231 tr.z./.

Poprvé byl Stefan Javoraský zatčen 26. listopadu 1975. Bezpečnost ho tehdy zatkla na jeho faře v Muráni v kruhu místních lidí. Byl odseuzen za trestný čin zneužívání náboženské funkce /§ 101 tr.z./ k nepodmíněnému trestu dvouletého odnětí svobody. Po výkonu trestu pracoval jako dělník ve Spišském vývrtku.

Tentokrát záminku k trestnímu stíhání poskytl následující událost: blízká příbuzná Štefana Javoraského sňaté ji stěžovala na kompetentních místech na svého muže alkoholika, že ji v podnapilém stavu bila a ohrožuje životě. Číady však byly k jejím stížnostem hluché. Příslušníci Bezpečnosti ji daly dokonce jasné nazávě, že chrání jejího muže. Jedenho dne ji stejný manžel opět ohrožoval sekery. Na pomoc přivolali sousedé spolu se Štefanem Javoraským mu vytrhlí sekýru z ruky a přivázali ho na stoličku, aby se uklidnil. Toto jednání bylo okresním soudem kvalifikováno jako trestné a sousedé byli odseuzeni na 12 - 18 měsíců k podmíněnému trestu odnětí svobody. Manželka agresivního opilce byla potrestána osmi měsíci podmíněného řízení. Stefan Javoraský jako "recidivista" a přízivník, ačkoli u soudu předkládal občanský průkaz s rezitkou zaměstnavatele, byl odseuzen ke dvěma rokům nepodmíněného trestu odnětí svobody.

Štefan Javoraský byl trestně stíhán na svobodě. U soudu se hájil sám. Proti rozhodnutí podle odvolání.

25.2.1982

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl. liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sdělení č. 292 /Další soud s P. Prentiškem Líznou/

Dne 21.1.1982 se konalo u obvodního soudu v Praze 6 přeličení s řezištou P. Prentiškem Líznou, signatářem Charty 77, odseuzeným v červnu 1981 ke 20

měsíčním odnětí svobody za vydávání náboženské literatury. Tentokrát byl obviněn z požkozování zájmu republiky v zahraničí /§ 112 tr.z./, kterého se měl dopustit tím, že předal dvěma katolickým kněžím a NSR, se kterými se setkal v červenci 1981, soukromý dopis pro sestru a sestřici Informaci o církvi. Tuto skutečnost nepopíral, ani oba kněží. Obžaloba tvrdila, že uvedený dopis nebyl soukromý, ale že byl určen pro Weston College /významný děství pro náboženský život v zemích, kde jsou církve pronásledovány/, aniž uvedla přesvědčivé důkazy. Soudní soud nařídil obviněného vinným a odsoudil ho k souhrnnému trestu odnětí svobody na dobu 27 měsíců napodmíněně. Rozsudek dosud nenabyl právní moci.

V jednací síni zaujala místo matka a důvěrník obviněného, ostatní místa obsadili neznámí muži, zřejmě před soudní budovou se marně domáhali vstupe přátelé Fr. Lízny a zástupci velvyslanectví USA, Velvyslanec Británie, Francie a Nizozemí. Ve svém závěrečném slově Fr. Lízna uvedl mimo jiné: "Jako katolický kněz Ježíš při vysvěcení alibi poslužnost žít evangelium a hledat jeho pravdu všem. Recitum se vžbec vinnou". Skutková podstata uvedeného tr.činu nebyla naplněna, protože právo na svobodnou výměnu informací mezi občany různých států je zakotveno v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech, který je součástí čsl. právního řádu. Celá záležitost jen dokazuje, jak se moc úporně snaží o izolaci kněží, kteří zástavají důsledně věrni svému poslání.

26.2.1982

yábor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl. liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sčílení č. 293 /Rozsáhlá policejní akce proti mladým lidem/

21. ledna 1982 a ve dnech následujících proběhla, především v Praze, ale i jinde, poměrně rozsáhlá policejní akce na základě toho, že 12.1.1982 zahájil vyšetřovatel StB por. Grulich trestní stíhání /podle č. 100 odst. 1/ a č. 2 odst. 3a - pobuřování/ v souvislosti s výskytem letáku nazvaného "Dělnici, studenti, občané Československa" a signovaného "Skupina revoluční akce". Leták má údajně vyzývat k solidaritě s poslky a dělníky a tinto "svým obyčejem pobuřovat proti republice a jejím přátelským a spojenecckým vztahům k jiným státům".

V průběhu této akce byli obviněni a vzati do vazby: Jan Kibach, nar. 1957, bytem Praha 4, Nuslešská 59, figurant Čeděž; Josef Kibach, nar. 1962, bytem tamtéž, laborant Institutu klinické a experimentální medicíny, Václav Soukup, bytem Praha 4, Karlovo 7, zaměstnanec Čeděž; Jitka Tůmová, nar. 1961, bytem Praha 7, Obránce míru 15, absolventka dvouleté školy.

Dále je obviněn z téhož s vyšetřováním svobodě Jiří Wolf, signatář Charty 77, nar. 1952, bytem Jindřichův Hradec, Schwaigerova 377/2, prech. hotel Košík, Praha. Zadržení a vylýčení byli též: Ilona Blažíková, bytem Praha 4, Nuslešská 59, laborantka IKEM, Tomáš Kopecký, bytem Praha 4, U křížku 9, zaměstnanec Filmového pednika, Emilie Münchová, zaměstnankyně Krátkého filmu Praha, Marta a Roman Blažíkovi, Jiříšek Natálie z Košice a další, kteří byli v rozmezí 48 hodin postupně s CPZ propuštěni bez obvinění.

Douovní prohlídky byly provedeny u všech jmenovaných a dále též v bytě manželů Bočekových /Jindř. Hradec, Jandrová 186/ a jinde. Konfiskovány byly při nich veškeré písma, anohdy z objektivního hlediska zejména indiferentního obsahu /vžbec tak toho bylo např. u Jiřího Wolfa/, psací stroje, ale i léky a pod.

Ať už se bledané souvislosti prokážou či nikoliv, je zřejmé že tu jde o demonatraci vůle potlačit jakékoli pokusy mladých lidí o vyhoření z občanské pesivity.

27.2.1982

yábor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl. liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sčílení č. 294 /Odvolací řízení s P. Jaroslavem Dukou/

Ve dnech 3. a 17. února 1982 se konalo před senátem Krajského soudu v Plzni odvolací řízení s katolickým knězem P. J. Dukou, členem dominikánského

řádu, kterého soud první instance odsoudil 18.12.1981 na základě aplikace § 176 /meření dozoru nad církvěmi a náboženskými společnostmi/ k odnětí svobody na 15 měsíců nepodmíněně. Senátu předsedal JUDr. Tretík, žalobkyně byla prokurátorka JUDr. Žemanová. Již zcela rutinně nebyl povolen přístup jímcům z řad přátel obviněného. Do soudní síně směli vejít jen nejbližší sibiřní obviněného a dvě řádové sestry. Ost atní místa zejaly neznámí diváci pro něž byly předem rezervovány všechny zbývající vstupenky. Senát krajského soudu přes zřejmou nedostatečnost listinných důkazů a svědeckých výpovědí /jediným svědkem v intencích obžaloby byl duševně těžce nemocný muž/ na niž se nic nezměnilo ani při odvolacím řízení, původní rozsudek v celém rozsahu potvrdil, a to včetně propadnutí zábevených věcí. Většinou šlo o teologickou literaturu, v některých případech o výpůjčky z veřejných knihoven, jejichž fondy jsou v socialistickém majetku. V úvahu nebyl vzat ani list klavy katolické církve v našich zemích, arcibiskupa pražského kardinála Františka Tomáška, obsahující sdělení, že některé zábevené knihy, zvláště knihy k bohoslužebním účelům /misál, lekcionár.../ byly s povolením státního sekretariátu pro věci církevní. Celý rozsah konfiskace není ani znám neboť na příkaz prokurátorky JUDr. Žemanové byla v zapecetěném bytě P.J. Duky provedena

v lednu 1982 nová domovní prohlídka, po níž byla zřejmě z bytu odnesena všechna bohoslužebná rouha, řeholní rouha a bohoslužebné náčiní. Odůvodnění rozsudku při odvolacím řízení probíhalo spíš jako ateistická přednáška než jako důstojný právní sklep. Uvádělo se v něm mimo jiné, že P. Duka často působil na mladé lidi, např. na členy ř. dominikánského řádu. Jeho negativní postoj k socialistickému státu zřízení byl vyvozován z toho, že dodržoval zásady Druhého vatikánského kongresu a neuznával organizaci *Pacem in terris*, a dokonce že "i v práci počas sváčiny čítával biblí".

Tendenčnost celého případu ukazuje, že v něm pečelo o nic jiného, než o izolaci nepohodlného kněze, vědomého si své křestanské odpovědnosti. Dominik Jaroslav Duka byl 24.7.1981 vzat do vazby, měl by tedy být propuštěn 24.10.1982 /viz též sdělení č. 280 a 288/.

28.2.1982

Yábor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl. liga pro lidská práva
člen Kcz. federace pro lidská práva

Sdělení č.295 /Brutální uvěznění Drahomíry Šinoglové/

Drahomíra Šinoglová, nar. 27.7.1951, matka tří dětí, bytem Strachotice, okr. Znojmo, byla v prosinci 1980 okresním soudem ve Znojmě odsouzena na 1 rok odnětí svobody nepodmíněně pro přípravu tr. činu pobuřování /§ 7 k § 100, odst. 1 tr.z./. Trestné činnosti se údajně měla dopustit rozepracováním jiných zekázených autorů L.Vaculíka, P.Kohouta aj. Ačkoliv soud neprokázal rozepisování děl uvedených autorů ani neprokázal jejich závadný obsah, přesto uznal D.Šinoglovou vinnou. Nástup do výkonu trestu byl odložen na půl roku po porodu dítěte, t.j. na 1.3.1982. Uvedeného dne byla D.Šinoglová z rozhodnutí Okresního soudu ve Znojmě přislušníky StB násilně odvlečena od půlročního dítěte, kterého právě krmila, bez ohledu na podanou žádat o odložení výkonu trestu z důvodu opětovného těhotenství, do věznice v Brně-Bohunicích.

Postup policejních a justičních orgánů je příkladem nehumánnosti a cynického přístupu k nekonformnímu občanovi. Bádáme okamžité propuštění Drahomíry Šinoglové na svobodu.

3.března 1982

Yábor na obranu nespravedlivě stíhaných
Čsl.liga pro lidská práva
člen Kcz. federace pro lidská práva

Zvolení Evy Kantúrkové členkou PEN klubu

Eva Britt Arenander, tajemník pro mezinárodní záležitosti švédského PEN klubu, zaslal v lednu t.r. do Prahy dopis následujícího znění:

Ažený pane Kantúrku,

švédský PEN club má to potěšení sdělit Vám, že Vaše žena Eva Kantúrková byla zvolena čestným členem naší organizace. Její členství bylo potvrzeno na naší výroční schůzi v prosinci minulého roku. Psali jsme též československým úřadům výzvu za její propuštění.

S pozdravy a úctou

29.1.1982

The PW
 A World Association of Writers
 Swedish Centre - Stockholm

Dopis Norbertu Grünacherovi

Prof. Norbert Grünacher
 Abenzweg 4
 D 74 TÜBINGEN

Práha, 2. února 1982

Bratří bratře,

z denního tisku /Rudé právo z 1.2.1982/ jsem se dozvěděl, že jste v zá-
 hůlích duchů nevětviš Salvádor a tábory salvádorských utěšenců. I pohnutím
 jsem žetli o Vašich osobních zkrušenostech a pobytu mezi těmi, kteří kři-
 v nejistotě, strádají na těle i na duchu, jsou autenti a zabití. Vídám
 si toho, že jste podstoupil neselé riziko, stal se bližním obětem lidské
 slabosti, sdílel s nimi jejich keždodenní existenci a posléze propřijál své
 bláz těm, které syn člověka probíráje za své bratry.

Vím, že jste se svým počinem vystavil i nepocitnému vykládání
 a naději v nepříjímého smíření konkrétních politických stanovisek. Dop-
 řeďme více, že pro křesťana není jiné cesty. Za svědectví důležité a příkro-
 ne povolujeme, že tuto cestu zvolil teolog.

Všechny vysoké na Vás nedůvody nadějové v Praze a na povabu vás, kte-
 rá pro nás značnale přítomnost Vále a profesora Klinga i Vále slova.

V tomto zákonuřeném světě, v labyrintu politických zájmů, soupeření moc-
 ností a mocenských struktur procházejou cestu solidarity a uzá-
 lenosti a ponížovanými napříč hranicemi, kulturami a geopolitickými členostmi.
 Všechny spolu a vám, že tato cesta evangelijního křesťanství otevírá naději
 pro budoucnost světa.

V téže vídě, naději a láce a vám spojení

Miloš Rejtárt
 Josef Zvára
 Radim Polouš
 Jakub Trojan
 František Bílek
 Václav Kaly

Dostavený dopis sjezdu Svazu českých spisovatelůSjezdu Svazu českých spisovatelů

V Praze dne 3. března 1982

Jbfis

V době konání vašeho sjezdu je již dospělý méně ve význam české spisova-
 telky Eva Kentírková. Rozhodli jsme se proto, jako ještě nejbližší, upozor-
 nit vás na některé okolnosti tohoto případu.

Eva Kentírková byla ujetena spolu s dalšími představiteli inteligence
 v květnu m.r. a byla obviněna z podvracení republiky. Vyšetřování skončilo
 v červenci, dožetí v říjnu a od té doby studuje spisový materiál národní
 prokuratury v Praze, která stále ještě nepředložila žalobu soudu.

Eva Kentírková bude 52 let a není zdravá. V prvních týdnech vazby stra-
 tila se cele drakrát vědomí a měla těžké neurotické potíže, pro nedostatek
 pobytu se jí prudce zhorbuje stav nemožného píšete. Jízce korespondence je ji
 předáváno až po časné i sení týdnech, čast dopisů se ztrácí a není doporu-
 váná výběr, a desítek vánočních přání od rodiny a přátel neslala do 1. března
 ani řádku. Za celou dobu vazby nám byly povoleny 4 návštěvy po 45 minutách,
 při poslední nás když požádala o posílání žámpau proti vánku.

Toto vše se děje v době, kdy Eva Kentírková je sice obviněna, ale není
odsouzena, protože žádají soud o jedi víně dozvodu narozhodí. Veochay rádostí
 o propuštění z vazby a vedení řízení na svobodu jsou přítoni řešení zamítány.
 Řešením je údajně nebezpečí, že by obviněná mohla v trestné činnosti pokra-
 jovat. Odm se vlastně Eva Kentírková provinila? Je "zpracovávána a ži-
 fíla různé písací materiály podvratného charakteru" - tedy svou spisovateleck-
 skou a novinářskou profesi. Tím je pauza a i užití chce pařit den podle své-
 ho aktuálnějšího převrědzení a svědomí.

Julky Evy Kentírkové vycházejí ve Švédsku, Francii, Německu, vzdáli se
 připravují i v dalších zemích. Svědčí o tom fakt, že clubu ji v provincii svolt-

je čestným členem této evropské spisovatelské organizace. V její záležitosti intervenovali u československých orgánů poslanci Evropského parlamentu, francouzský prezident Mitterand, senátor Kennedy a další významné osobnosti organizace. Na dopis, který po pál roce vazby adresovali rodinní příslušníci věcích obviněných prezidentu Husákovi, jsme však odpověď nedostali.

Eva Kantúrková snáší svůj úděl velmi statečně a vyrovnaně, protože je přesvědčena o své nevině. Po poslední návštěvě v Ruzyni máme však o její zdravotní stav vážné obavy.

Ne vašem jednání jsou přítomni spisovatelé, kteří byli s Erou Kantúrkovou v jedné spisovatelské organizaci, znají její knihy i ji osobně. Mohou posoudit, jak absurdní je obvinění této ženy z nepřátelských úmyslů k naší zemi. Protože se domníváme, že její obrana je také v zájmu celé spisovatelské obce, žádáme Vás, aby se Slezský spisovatelů zasadil o propuštění Evy Kantúrkové z vězení.

Na vědomí: ministr kultury ČSR
Šéfredaktor Rudého práva
Ředitel čs. televize
Ředitel čs. rozhlasu

Jiří Kantúrek
Jan a Ivan Sternovi,
synové

Dopis Antonína Dobnera prezidentu republiky

Vážený pane prezidente!

V Praze dne 10.1.1982

Úvoden prosím o pochopení, že si Vás dovoluji obtěžovat problémy, týkajícími se mého pracovního zařazení. Do současné doby tento problém nebyl schopen vyřešit žádný státní orgán, do jehož kompetence této záležitost spadá. K rozhodnutí napsat Vám dopis touto formou mne vedle také propuštění z práce koncem měsíce října 1981.

Jmenuji se Döbner Antonín a roku 1974 jsem řádně ukončil studium na Vysočské škole strojní a elektrotechnické v Plzni, obor technická kybernetika. Od té doby až do roku 1977 jsem pracoval ve výpočetní technice jako programátor-analytik. V polovině roku 1977 jsem se pokusil navštívit NSR bez řádného povolení, nebot moje žádost o výjezdní doležku byla kompetentními orgány bezdůvodně zamítnuta. Za toto jsem byl zatčen a odsouzen k trestu odňtí svobody nepodmíněně na dvacet měsíců. Došlo k tomu v době, kdy CSSR byla signatářem Závěrečného aktu Helsinské konference, takže tento trest byl v rozporu se závazky, které nás stát přijal.

Po řádném odpykání trestu v lednu 1979 nemohu sehnat zaměstnání odpovídající mé kvalifikaci. Z existenčních důvodů jsem nucen vykonávat jakoukoliv nekvalifikovanou práci. Také kdybych nepracoval, vystavoval bych se nebezpečí trestního stíhání podle § 203, tzv. "příživy". Podle měřitek států, které jsou v našich sdělovacích prostředcích vystavovány neustále kritice, bych nezaměstnauj a pobíral příslušnou podporu.

Ke konci roku 1979 jsem se s tímto problémem obrátil na některé z nejvyšších orgánů ČSSR, odkud jsem obdržel doporučení, abych se obrátil na odbor pracovních sil ONV a četl inseráty v denním tisku. Obou rad jsem použil při postupu v řešení této záležitosti, avšak dosud bezvýsledně. Také jsem v té době psal na prezidentskou kancelář, ale odpověď jsem neobdržel. Z toho usuzuji, že jste tentokrát nebyl s mým dopisem seznámen.

K tomu, že podniky nejsou ochotny mě zaměstnat podle mé kvalifikace, mám obsáhlou dokumentaci. Je sice pravda, že se mně podařilo sehnat zaměstnání odpovídající mé kvalifikaci, ale jen na krátký čas letos v druhé polovině roku. Objevil jsem je inzerované v Rudém právu a tak jsem nastoupil k n.p. Mitas-Práha jako programátor-analytik. Mě zkušenosti mě varavoly a já jsem byl přesvědčen, že zde nevydržím déle než zkušební lhůtu. Těsně před skončením této lhůty jsem byl skutečně propuštěn, nebot prý došlo k reorganizaci v podniku a moje funkce se stala nadbytečnou. Podle skutečného stavu, jak vím, tato funkce nebyla zrušena dosud a je pouze neobsazena z důvodu nedostatku kvalifikovaných sil. Je tedy zřejmé, že udávaný důvod mého propuštění byl pouze záštírkou příkazu, který podnik obdržel. Odtud jsem zase odesílal pracoval jako topič a toto zaměstnání vykonávám bez problémů. Z toho usuzuji, že jde o perzekuci mé osoby a postup některých orgánů je v rozporu se Závěrečným aktem Helsinské konference, jehož signatářem, jak znova adresuji, je i ČSSR. Je přece zřejmé, že lidská práva a socialistický společenský systém patří neodvratně k sobě a kdo teto nechápe, jedná se o

de facto jako jeho nepřítel.

Dominám se, že z hlediska společenského zájmu není výhodné, aby nekvalifikovanou profesi topiče vykonával inženýr technické kybernetiky. Programmátor-analytiků má naše společnost nedostatek, jejich výkonného je podstatně náročnější s ekonomický přínos jejich práce je mnohem vyšší než obsluha kotleb. Je práce zřejmá, že každá, a především socialistická společnost, by měla mít zájem na plném využití kvalifikace jednotlivého pracovního občana. Jedině to umožní zhodnocení všech prostředků, které do něho společnost vložila.

To je zhruba vše, s čím se dovoluji s důvěrou obrátit na Vás, pane prezidenta, a doufám, že po krátké úvaze rozhodnete, zdali persekuce mé osoby ještě není v souladu se zájmy naší společnosti. Já vím, že je mnoho takových a že můj problém není ojedinělý, ale to neznamená, že bych se měl vzdát dosažení nápravy tohoto stavu. Dominám se, že jednání některých nezodpovědných jedinců nepřispívá k prospěchu věci socialismu vně i uvnitř vlasti. Hyní se již nadále nebudu snášet sehnat uplatnění ve své kvalifikaci, neboť vím, že by to bylo zbytečné, pokud nedostenu písemně nějaké záruky.

Na závěr dopisu, pane prezidente, Vám přeji mnoho dalších úspěchů v budování rozvinuté socialistické společnosti a doufám ve Vaší brzkou a řešící odpověď.

S pozdravem

Ing. Dobner Antonín
Zelenohorská 49
317 02 Plzeň

Text BERLÍNSKÉ VÝZVY z 25.1.1982

1. V Evropě může dojít k jediné válce, válce atomové. Zbraně, nehranaděně na východě i na západě, nás neochrání, vybrž sníží. Budeme všichni už dřív mrtví, zatímco vojáci v tancích a na raketových základnách i generálové a politikové v krytech, na něž jsme spoléhali, budou dále žít a ničit te, co ještě zbude.

2. Proto: Chceme-li žít, pryč se zbraněmi! A jako první; pryč s atomovými zbraněmi. Celá Evropa se musí stát bezatomovým pásem. Navrhujeme jednání mezi vládami obou německých států o odstranění všech atomových zbraní z Německa.

3. Rozdělené Německo se stalo nástupní základnou obou atomových velmoci. Navrhujeme, aby tato nebezpečná konfrontace skončila. Vítězné mocnosti druhé světové války musí konečně uzavřít mírové smlouvy s oběma německými státy, jak bylo dohodnuto v Postupimi 1945. V duchu této dohody by měli bývalí spojenci stáhnout svá vojska z Německa a dohodnout se na nevněšování vnitřních záležitostí obou německých států.

4. Navrhujeme, aby v evzdušné toleranci a v uznání práva na svobodný projev minění byla vedena výměna názorů na otázky míru a aby byl oceněn a povzbuzován každý spontánní projev vůle k míru na veřejnosti. Obracíme se k veřejnému minění a k naší vládě, aby se poradily a rozhodly o těchto otázkách: a/ neměli bychom se zříci výroby, prodeje a dovozu tzv. válečných hráček? b/ neměli bychom zavést na našich školách místo branné výuky výuku o otázkách míru?

c/ neměli bychom místo nynější náhradní branné služby pro ty, jenž odpírají vojenskou službu připustit sociální mírovou službu?

d/ neměli bychom se zříci všech demonstrací vojenských mocenských prostředků a používat našich státních svátků k projevům mírové vůle lidu?

e/ neměli bychom se zříci cvičení tzv. civilní obrany? Protože v atomové válce neexistuje možnost nějaké civilní obrany, jež by měla smysl, vedoucí cvičení jen k tomu, že se snížuje představa o ničivosti atomové války. Není to nakonec druh psychologické přípravy války?

5. Zajistit mír bez zbraní /Frieden schaffen ohne Waffen/ - to neznamená jen zabezpečovat naše vlastní přežití. Znamená to také skoncovat s nemyslným plýtváním pracovní silou a bohatstvím našeho lidu na výrobu válečných strojů a výzbroje pro obrovské armády mladých lidí, kteří jsou tak odňati produktivní práci. Neměli bychom raději pomábat hladovějícím na celém světě, místo abychom dále připravovali naši vlastní smrt?

Blahošlevení tiší
neboť oni dědictví obdrží na zemi

/Ježíš Nazaretský v kázání na hoře/

Rovnováha strachu zatím zabránila atomové válce tím, že ji znova a znova odkládá na zítřek. Před tímto blížícím se zítřkem hrázy se národy dělají. Hledejí nové cesty, aby dali míru lepší základy. Také "Berlínská výzva" je výrazem tohoto hledání. Uvažujte o ní, předkládejte návrhy našim politikům a diskutujte o otázce: Co vede k míru a co k válce?

Potvrďte svůj souhlas s "Berlínskou výzvou" svým podpisem!

Původní signatáři "Berlínské výzvy":

Reiner Eppelmann, farář
Eva-Marie Eppelmann, v domácnosti
Manfred Altmaier, řemeslník
Axel Beyer, dělník
Evelyn Beyer, dělnice
Volker Biese, stud. diakonie
Stefan Preyer, mechanik
Lorenz Göring, stud. diakonie
Katja Havemann, v domácnosti
Robert Havemann, vědec
Eberhart Menke, manažer
Ralf Hirsch, zámečník
Michael Heinisch, stud. diakonie
Christfried Heine, stud. diakonie
Gerd Jüger, diakon
Daniela Karschewsky, úřednice
Rosemarie Kessler, dělnice
Hans-Jochem Techiche, farář, ředitel evang. akademie, Magdeburg

Günter Käßler, dělník
Olaf Kraenzel, úředník
Detlef Kucherzewski, dělník
Regine Maywald, úřednice
Johannes Maywald, úředník
Lothar Niederöhe, dělník
Rudi Pahnke, farář
Jürgen Pagel, stud. diakonie
Lutz Rathenow, spisovatel
Thomas Schulz, dělník
Ralf Syrowetska, diakon
Friedhart Steinert, dělník
Bernard Schultz, dělník
Winfried Weu, mechanik
Andrea Weu, ošetřovatelka
Günther Weu, katechet /?/
Bernard Weu, inženýr